

ΕΤΟΣ 68ον

19 'Ιουλίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 29 (3503)

ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΕΧΟΥΜΕ ΦΩΣ!

Μία από τις λέξεις πού χρησιμοποιεί ο Χριστός, τόσο γιά τόν έαυτό του, όσο καί γιά μās τούς ανθρώπους είναι τό «Φώς». Δέν είναι μόνο ότι όνομαζεί τόν ίδιο «Φώς του κόσμου». Είναι ότι ζητᾶ καί από έμās νά λάμψει τό φώς μας μπροστά στους ανθρώπους. «Έτσι νά λάμψει τό δικό σας φώς μπροστά στους ανθρώπους, γιά νά δούν τά καλά σας έργα καί νά δοξολογήσουν τόν ούράνιο Πατέρα σας» (Ματθ. 5,16). Ό καθένας μας, εάν θέλει νά είναι χριστιανός, καλείται νά είναι καί νά έχει φώς, τό όποίο δέν θά κρυφτεί, αλλά θά λάμψει μπροστά στους ανθρώπους.

‘Η απόφαση γιά νέα άρχή

Νά είμαστε φώς! Σωματικά καί ψυχικά νά κάνουμε τούς άλλους νά αισθάνονται ότι ύπάρχει χαρά καί έλπίδα βλέποντάς μας καί συναναστρεφόμενοι μαζί μας. Νά μήν αποπνέουμε μιζέρια, φόβο θανάτου, έγκλωβισμό στό έγώ μας, αλλά χαρά καί προθυμία. Ό θάνατος δέν είναι μόνο ό σωματικός. Μορφές θανάτου είναι καί ή λύπη γιά κάτι στό όποιο άποτύχαμε, γιά μιά σχέση, μιά φιλία, μιά συναναστροφή όπου τά λάθη όδήγησαν στό τέλος. Είναι ή άποτυχία σέ έναν μεγάλο στόχο πού θέσαμε καί δέν τά καταφέραμε. Είναι ό φόβος τής μοναξιάς, ίδίως γιά τούς νεώτερους. Πνευματικός θάνατος είναι ή άπουσία του ήθους πού ζητᾶ από έμās ό Θεός. Φώς είναι ή απόφασή μας νά κάνουμε καινούργια άρχή στή ζωή μας. Νά μή νικηθούμε, αλλά νά προχωρήσουμε μέ πίστη στόν Θεό!

Φώς είναι τό νά μή μένουμε στό «τώρα». Νά πιστέψουμε ότι ό Θεός μās άγαπᾶ, μās βλέπει, μās συμπονᾶ καί ότι άκόμη κι αν μās αφήνει νά δοκιμαστούμε, δέν μās παραδίδει στή μοναξιά τής άπελπισίας. Άλλά καί στήν καθημερινότητα τής ζωής, ένα ήθος άγάπης, όρεξης γιά ζωή καί κοινωνία, ή μετοχή στή συνάντηση κάνει τόν χριστιανό νά είναι φώς.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ε' 14-19)

Ἡ ζωὴ τῶν χριστιανῶν

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι, ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ καιοῦσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μῶδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον, ἢ τοὺς προφῆτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν· Ἔως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν, ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται. Ὅς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων, καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὃς δ' ἂν ποιῆσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Αὐτό ἀποτυπώνεται στό πρόσωπο, στό χαμόγελο, στό μέτρο, στήν αὐστηρότητα πού δέν φοβίζει, ἀλλά ἰσορροπεῖ, σέ μιά αὐθεντικότητα ὕπαρξης. Στή χαρά τῆς συναναστροφῆς μέ τόν πλησίον!

Πηγὴς φωτισμοῦ

Νά ἔχουμε φῶς! Νά μὴν αισθανόμαστε αὐτόφωτοι καί αὐτάρκεις, ἀλλά νά ἀντλοῦμε τό φῶς ἀπό τήν πίστη, τοὺς ἀγίους, τή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλά καί ἀπό τόν καθέναν ἄνθρωπο, ἀκόμη κι ἀπ' αὐτοὺς πού μοι-άζουν παραδομένοι στό σκοτάδι, μποροῦμε νά ἀντλήσουμε ἰδέες, νά ἐνεργοποιήσουμε τήν κριτική μας ἰκανότητα, ὄχι γιά νά ἀπορρίψουμε τά πρόσωπα, ἀλλά γιά νά μὴ μιμηθοῦμε τίς πράξεις τους, τήν ἁμαρτία, καὶ τήν ἴδια στιγμή νά γίνεται ἡ στάση τῶν ἄλλων ἀφορμὴ γιά νά θυμόμαστε τά δικά μας λάθη, τίς δικές μας ἀποτυχίες, τίς παγίδες στίς ὁποῖες πέσαμε κάποτε ξεκινώντας καί ἀπό καλές προθέσεις. Νά ἔχουμε φῶς σημαίνει νά καλλιεργοῦμε τόν ἑαυτό μας, ὄχι μόνο μέ τήν ἄσκηση, τή νηστεία, τήν προσευχή, ἀλλά καί μέ τή μελέτη. Νά διαβάζουμε λόγο ἀγαθό, ἀπό ὅπου κι ἂν προέρχεται, γιά νά μὴν ψηλώνει ὁ νοῦς μας ἀπό τήν ὑπερηφάνεια τοῦ τί ἔχουμε καί ποιοί εἴμαστε, ἀλλά, βλέποντας σοφία καί δημιουργικότητα, νά παίρνομε παραδείγματα.

Ἡ πατερικὴ παράδοση

Νά εἴμαστε καί νά ἔχουμε φῶς! Αὐθεντικότητα τέτοιας προσωπικότη-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος, «σεῖς εἶσθε τό φῶς τοῦ κόσμου· δέν εἶναι δυνατόν νά κρυφθῆ πόλις, πού θρῖσκεται ἐπάνω σ' ἓνα βουνό. Οὔτε ἀνάβουν λυχνάρι καί τό τοποθετοῦν κάτω ἀπό τό μόδι, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τόν λυχνοστάτην καί ἔτσι λάμπει εἰς ὅλους, πού θρῖσκονται εἰς τό σπίτι.» Ἐτσι πρέπει νά λάμπη τό φῶς σας ἐμπρός στούς ἀνθρώπους, διά νά ἰδοῦν τά καλά σας ἔργα καί νά δοξάσουν τόν Πατέρα σας πού εἶναι εἰς τόν οὐρανόν. Μή νομίζετε ὅτι ἦλθα διά νά καταργήσω τόν νόμον ἢ τούς προφήτας. Δέν ἦλθα νά καταργήσω, ἀλλά νά ἐκπληρώσω. Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἕως ὅτου παρέλθῃ ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, οὔτε ἓνα γιῶτα ἢ μικρή στιγμή δέν θά καταργηθῇ ἀπό τόν νόμον, μέχρις ὅτου γίνουν ὅλα. Ἐκεῖνος λοιπόν πού θά παραβῆ μίαν ἀπό τάς ἐντολάς αὐτάς τάς ἐλαχίστας καί διδάξῃ τούς ἄλλους νά κάνουν τό ἴδιο, αὐτός θά ὀνομασθῇ ἐλάχιστος εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐνῶ ἐκεῖνος πού τάς ἐφαρμόζει καί τάς διδάσκει, αὐτός θά ὀνομασθῇ μέγας εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

τας καί ζωῆς στήν πληρότητά της μόνο στήν Ἐκκλησία μπορούμε νά βροῦμε. Παράδειγμά μας οἱ Πατέρες πού συγκρότησαν τίς Οἰκουμενικές Συνόδους καί τήν ἴδια στιγμή ἐξῆσαν καί μοιράστηκαν τό φῶς πού ἔλαβαν μέσα ἀπό τή σχέση μέ τόν Χριστό, τήν πίστη, τήν καλλιέργεια τόσο στή θεολογία ὅσο καί στή θύραθεν σοφία, αὐτήν τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς παράδοσης. Ἰδιαίτερα ἡ τελευταία τούς ἐπέτρεψε νά διακρίνουν μέ λεπτότητα τά ὄρια τῆς ἀλήθειας καί τῆς αἵρεσης. Νά δοῦνε ἓναν πολιτισμό χωρίς σαρκωμένο Θεάνθρωπο, ὅπου ὀδηγοῦσαν δοξασίες, ὅπως ὁ μονοφυσιτισμός! Νά κατανοήσουν ὅτι ὁ Χριστός προσέλαβε καί τό σῶμα καί τήν ψυχή μας, γιά νά τά θεώσῃ ἀμφότερα. "Ὅτι ἡ ἐλπίδα δέν εἶναι μόνο γιά τήν αἰωνιότητα, ἀλλά καί γι' αὐτή τή ζωή. "Ὅτι ἡ ἀλλαγή περιλαμβάνει τόν ὅλο ἄνθρωπο, πού καλεῖται νά εἶναι καί νά ἔχει φῶς, νικώντας τήν ἀμαρτία πού παραχαράσσει τήν ἐλπίδα καί τήν ἀγάπη.

Σέ ἓναν κόσμο ὅπου ἀγαπᾶμε περισσότερο τό σκοτάδι, ὅπου τή χαρά τήν ἀναζητοῦμε συχνά στή νύχτα καί ὄχι στήν ἡμέρα, ὅπου ἡ ἀμαρτία βαφτίζεται δικαίωμα καί ἀρετή, ὁ Χριστός ἐξακολουθεῖ νά μᾶς προτρέπει μαζί του νά γίνουμε καί νά δίνουμε φῶς! Καί στά ἔργα μας οἱ ἄνθρωποι νά στέκονται δοξάζοντας ὄχι ἐμᾶς, ἀλλά τόν Θεό! Νά βρίσκουν τελικά σέ ἐμᾶς τήν ὁδό πού ὀδηγεῖ στόν Χριστό ὡς φῶς, τόσο αὐτῆς ὅσο καί τῆς αἰώνιας ζωῆς!

π. Θ. Μ.

19 Ιουλίου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

«Τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (451)».

Μακρίνης ὀσίας, ἀδελφῆς τοῦ μεγάλου Βασιλείου καὶ Δίου ὀσίου († 380).

Ἦχος: πλ. α' - Ἐσθινόν: ΣΤ' - Ἀπόστολος: Τίτ. γ' 8-15 - Εὐαγγέλιον: Μτθ. ε' 14-19.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 26 Ιουλίου, Ζ' Ματθαίου

Απόστολος: Γαλ. γ' 23 - δ' 5 - Εὐαγγέλιον: Μτθ. θ' 27-35.

Νέα ἔκδοση τῆς Αποστολικῆς Διακονίας

ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΠ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΑΘΗΤΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Α' ἔκδ., σχῆμα 17x24 ἑκατ., σελ. 352)

Ὁ Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Χρῆστος Βούλγαρης, μὲ τὴ μακρὰ ἐπιστημονικὴ ἐνασχόλησή του μὲ τὴν Εἰσαγωγή καὶ Ἑρμηνεία τῆς Καινῆς Διαθήκης, καταγράφει τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράση τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων.

Τὸ ἔργο καλύπτει ἓνα μεγάλο κενό, ὄχι μόνον στὴν ἑλληνικὴ, ἀλλὰ καὶ στὴ διεθνή βιβλιογραφία, καθὼς λίγοι καινοδιαθηκολόγοι πραγματεύτηκαν μὲ ἐπιστημονικὸ τρόπο τὴ δράση τῶν Δώδεκα μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ, ἦτοι, τῶν αὐτηκόων μαρτύρων τοῦ κηρύγματος τοῦ Θεανθρώπου, οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβαν καὶ τὴν ἀποστολὴ τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου, γι' αὐτὸ ὀνομάσθηκαν Ἀπόστολοι. Ἕνα μνημειῶδες μελέτημα τῶν πρώτων ἡρωικῶν χρόνων τῆς Ἐκκλησίας μὲ πλούσια ἱστορικὰ καὶ βιβλιογραφικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν ἐρευνητὴ τῆς ἐποχῆς τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Παρακολουθήστε τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Αποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr